

1

ตอนที่คิท บริดจ์แมนหลับตาลง เขาอยู่ในห้องคนเดียว

หมอตตรวจรอบเช้าเสร็จแล้ว อาหารกลางวันถูกเก็บไปเรียบร้อย คนที่มาเยี่ยมพากันเดินหาญาติหรือเพื่อนตามโถงทางเดิน ภารโรงกวาดถูพื้นแล้วลากถังขยะออกไป สุดท้ายวอร์ดก็เงียบสงบเสียที

บริดจ์แมนนอนโรงพยาบาลมาหนึ่งเดือนจนเริ่มคุ้นชินกับกิจวัตรที่นี่ เขารู้ว่าช่วงบ่ายจะไม่มีใครมาวนอีกพักใหญ่ เป็นช่วงเวลาที่เว้นว่างจากความวุ่นวาย ไม่มีใครมาบังคับให้ลุกขึ้นยืดเส้นยืดสาย ไม่มีใครมาวนไปอึกอย่างน้อยสามชั่วโมง เขาสามารถอ่านหนังสือ ดูทีวี ฟังเพลง มองออกนอกหน้าต่างไปยังทะเลสาบที่อยู่ระหว่างตึกระฟ้าสองหลัง

ไม่กี่สิบหลับ

บริดจ์แมนอายุหกสิบสองแล้ว ร่างกายย่ำแย่เต็มที่ เขาอาจโทษว่าเป็นเพราะงาน ความเครียด บุหรี่ หรือแอลกอฮอล์ แต่ก็ปฏิเสธผลกระทบที่เกิดขึ้นตามมาไม่ได้จริงๆ

เขาหัวใจวายเฉียบพลันจนไม่มีใครคิดว่าจะรอด

การเผชิญหน้ากับปัญหามัจจุราชแบบนี้ทำเอาเหนื่อยล้ามาก เขาจึงเลือกที่จะงีบ ช่วงนี้เขามักเลือกงีบไว้ก่อนเสมอ

ผ่านไปเพียงชั่วโมงเดียวบริดจ์แมนก็ตื่น คราวนี้เขาไม่ได้อยู่คนเดียว แต่มีอีกสองคนอยู่ในห้อง เป็นหญิงอายุราวยี่สิบปลายๆ ตัวสูงและหุ่นเพรียวบาง คนหนึ่งอยู่ใกล้ประตูทางซ้ายของเตียง อีกคนอยู่ใกล้หน้าต่างห่างออกไปทางด้านขวา ทั้งสองยืนจ้องเขาเฉยๆ ไม่พูดจา ผมสีเข้มรวบไว้ด้านหลัง ใบหน้าเรียบเฉยราวกับหุ่นโชว์ ผิวสะท้อนแสงแวววาวดุจพลาสติก

ทั้งคู่สวมเสื้อกาวน์สีขาวทับชุดสครับของโรงพยาบาล เสื้อกาวน์ยาวตามระเบียบ มีกระเป๋่า ป้ายชื่อ และป้ายระบุหน่วยงานครบถ้วน ชุดสครับเป็นสีฟ้าตามปกติ แต่เขามั่นใจว่าสองคนนี้ไม่ใช่แพทย์

สัญญาณญาณบอกว่าพวกเขาไม่ควรมาอยู่ตรงนี้ นี่คือปัญหา เขากวาดตามองทีละคน มือพวกเขาว่างเปล่า เสื้อผ้าไม่ได้มีส่วนที่โป่งนูนออกมา ไม่มีเคাঁโครงของปืน มีด หรืออุปกรณ์ทางการแพทย์ที่ใช้เป็นอาวุธได้ แต่บริดจ์แมนก็ยังไม่สบายใจ เขารู้ดีว่ากำลังตกอยู่ในอันตราย เหมือนละมั้งที่ถูกสิงห์สาวจ้องตาเป็นมัน

เขาชำเลืองมองขาซ้าย ปุ่มกดเรียกที่พยาบาลทิ้งไว้ให้ยังอยู่บนผ้าห่ม โดยอยู่ระหว่างต้นขาและราวกัน เขารีบเอื้อมไปคว้า แต่หญิงคนหนึ่งไวกว่า เธอคว้าปุ่มออกห่าง แล้วปล่อยให้มันห้อยอยู่กับสายที่ยาวเกือบถึงพื้น ไกลเกินกว่าที่บริดจ์แมนจะเอื้อมถึง

เขาใจหายวาบ สันตะท้านไปทั้งร่าง ได้ยินเสียงสัญญาณอิเล็กทรอนิกส์ดังป๊อบมาจากอุปกรณ์ชิ้นหนึ่งบนโต๊ะหัวเตียง หน้าจอครึ่งบนมีตัวเลขอยู่ตรงกลาง ครึ่งล่างมีเส้นหยักสองเส้นวิ่งขึ้นลงจากซ้ายไปขวา เส้นแรกบอกชีพจรซึ่งกำลังพุ่งปรี๊ด ทั้งสองเส้นพุ่งใกล้กันราวกับกำลังไล่ตามกัน ตัวเลขที่แสดงอัตราการเต้นของหัวใจสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว เสียงบี๊บดังถี่ขึ้น จากนั้นก็ดังอย่างต่อเนื่องจนเพิกเฉยไม่ได้ ไม่ทันไรตัวเลขก็หยุดนิ่ง และกะพริบ ก่อนจะลดลงเรื่อยๆ จนไปหยุดที่ 00 เส้นทั้งสองค่อยๆ ราบลง โดยเริ่มจากด้านซ้ายของหน้าจอ จนกลายเป็นเส้นแนวนอนสมบูรณ์ แล้วจอแสดงผลก็นิ่งสนิท ไร้การเคลื่อนไหว เหลือเพียงเสียงสัญญาณอิเล็กทรอนิกส์ร้องโหยหวน

นั่นบ่งบอกถึงภาวะหัวใจล้มเหลว

แต่ก็แค่ชั่วคราวเท่านั้น

หญิงคนที่สองคว้าข้อมือขวาของบริดจ์แมนไว้ตั้งแต่ตอนที่สัญญาณเตือนเริ่มร้อง เธอดึงอุปกรณ์เล็กๆ สีฟ้าจากปลายนิ้วชี้ของเขาไปสวมไว้ที่นิ้วตัวเอง

หน้าจอกะพริบสองครั้ง จากนั้นเสียงก็เงียบลง อัตราการเต้นของหัวใจเริ่มสูงขึ้น เส้นทั้งสองเริ่มขยับจากซ้ายไปขวา ไม่มีค่าตัวเลขใดเหมือนกับของบริดจ์แมน หญิงคนนั้นอายุน้อยกว่าเขา สุขภาพแข็งแรงกว่า ควบคุมตัวเองได้ดีกว่า ค่าที่วัดจึงไม่สูงหรือต่ำไป และไม่กระตุ้นให้เครื่องร้องเตือนอีก

เขากุมหน้าอกด้วยมือทั้งสองข้าง เหงื่อผุดออกมาทั่วหน้าผากและหลังศีรษะ และไหลซึมไปทั่วสรรพางค์กาย แม้แต่หายใจเขาก็ยังต้องพยายามอย่างหนัก

หญิงสาวที่เอาอุปกรณ์สีฟ้าไปหนีบนิ้วหย่อนตัวลงนั่งบนเก้าอี้ริมหน้าต่าง คนด้านซ้ายของเตียงรอครูหนึ่ง ก่อนมองไปที่บริดจ์แมนแล้วพูดว่า “ต้องขอโทษจริงๆ เราไม่ได้ตั้งใจทำให้คุณตกใจ เราไม่ได้มาทำร้ายคุณ แค่มิ่เรื่องต้องคุยด้วย”

บริดจ์แมนไม่ตอบ

หญิงคนนั้นกล่าวต่อ “เรามีคำถามสองข้อ ตอบมาตามจริงแล้วคุณจะได้เจอเราอีก ฉันสัญญา”

บริดจ์แมนยังคงเงียบ

หญิงสาวเห็นเขาเหลือบมองผ่านเธอไปที่ประตู จึงส่ายหน้า “อย่าหวังว่าจะมีใครมาช่วย เครื่องวัดออกซิเจนขอบหลอดจากนิ้วคนไข้อยู่เรื่อย แล้วพวกเขาทำยังไงนะเธอ ก็แค่ใส่มันกลับเข้าไปก็เท่านั้น เวลาพยาบาลตรงเคาน์เตอร์ได้ยินสัญญาณเตือนก็จะคิดว่าคุณแค่ทำเครื่องวัดออกซิเจนหลอด เพราะฉะนั้นเรามาคำถามคำถามแรกเลยดีกว่า”

ริมฝีปากบริดจ์แมนแห้งผาก เขาเลียปากให้ความชุ่มชื้นแล้ว
สูดหายใจลึก ไม่ใช่เพื่อตอบคำถาม แต่เพื่อจะตะโกนขอความช่วยเหลือ

แต่อีกฝ่ายเดาทางออก เธอยกนิ้วขึ้นแตะริมฝีปากตัวเอง ก่อนหยิบ
อะไรง่ายๆ ออกมาจากกระเป๋าเสื้อกาวน์ รูปถ่ายนั่นเอง จากนั้นก็ส่งให้
บริดจ์แมน มันเป็นรูปมือที่สวมถุงมือกำลังถือหนังสือพิมพ์เดอะ ทริบูน
ริมหน้าต่าง เขาเห็นวันที่ชัดแจ๋ว วันอังคารที่ 7 เมษายน 1992 เป็นฉบับ
ของวันนี้

จากนั้นเขาก็เห็นสองร่างที่หน้าต่างในรูป เป็นผู้หญิงกับเด็กหญิง
ตัวเล็กๆ แม่ทั้งคู่จะหันหน้าไปทางอื่น แต่บริดจ์แมนก็ยังรู้ว่าทั้งคู่เป็นใคร
และอยู่ที่ไหน นี่คือนักสาวกกับหลานสาวของเขา พวกเธออยู่ในบ้านที่เขา
ซื้อไว้ในเมืองเอแวนสตันหลังกรรยาเสียชีวิต

หญิงคนเดิมคว้าแขนบริดจ์แมนไปจับชีพจร มันเต้นเร็วแต่แผ่ว ก่อน
พูดว่า “ไม่เอา่น่า สงบจิตสงบใจหน่อย นึกถึงครอบครัวไว้สิ เราไม่ได้อยาก
ทำร้ายพวกเธอหรือคุณหรอกนะ แค่อยากให้คุณเข้าใจว่าสถานการณ์นี้
ร้ายแรงแค่ไหน เรามีคำถามแค่สองข้อ แต่เป็นคำถามที่สำคัญมาก ยิ่งคุณ
ตอบเร็วเท่าไร เราก็จะออกไปจากที่นี่เร็วขึ้นเท่านั้น พร้อมหรือยัง”

บริดจ์แมนพยักหน้าแล้วฟังศีรษะลงบนหมอน

“คำถามแรก คุณมีนัดกับนักข่าววันมะรืนนี้ ข้อมูลที่คุณจะมอบ
ให้เธออยู่ไหน”

“คุณรู้เรื่องนี้ได้ยังไง...”

“ไม่ต้องลี้ลา ตอบคำถามมา”

“ก็ได้ แต่ฟังนะ ไม่ได้มีข้อมูลอะไรเลย เราแค่จะคุยกันเท่านั้น”

“ไม่มีนักข่าวสถิติคนไหนเชื่อคนที่แจ้งเบาะแสโดยไม่มีหลักฐาน
แน่นหนาหรอก มันอยู่ที่ไหน”

“เบาะแสอะไรกัน เราไม่ได้จะคุยกันเรื่องนั้นสักหน่อย นักข่าวนั้น
มาจากหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์เล็กๆ ในเมืองแอครอน รัฐโอไฮโอ บ้านเกิด
ผม จะมาสัมภาษณ์เกี่ยวกับอาการหัวใจวายและการฟื้นตัวของผม หมอ

บอกว่ามันเป็นปาฏิหาริย์ คนในบ้านเกิดอยากอ่านเรื่องนี้ ว่ากันว่าผมเป็น
แรงบันดาลใจ”

“หัวใจวายเธอ จะคุยกันเรื่องนั้นทั้งที่คุณเก็บจำเรื่องราวที่ใหญ่
กว่านั้นมากไว้นี่นะ”

“เรื่องใหญ่อะไร”

หญิงสาวโน้มตัวเข้ามาใกล้ “คิต เราว่าคุณทำอะไรลงไป มันคือ
สิ่งที่พวกคุณทุกคนทำเมื่อยี่สิบสามปีที่แล้ว เมื่อเดือนธันวาคมปี 1969”

“ธันวาคมปี 1969 เธอ รู้ได้ไง...พวกคุณเป็นใคร”

“เรื่องนั้นค่อยว่ากันทีหลัง คุณต้องบอกมาก่อนว่าจะให้ข้อมูลอะไร
กับนักข่าวจากแครคอน”

“ไม่มีอะไรเลย ผมจะเล่าเกี่ยวกับการพินตัวให้เธอฟัง ไม่ได้จะพูด
เรื่องที่เกิดขึ้นในเดือนธันวาคมปี 1969 รวมถึงทำไมเราถึงไปอยู่ที่นั่น ไปทำ
อะไร มีอะไรเกิดขึ้นบ้าง ผมสาบานว่าจะไม่แพร่พราย ผมเป็นคนรักษาคำพูด ขนาดเมียผมยังไม่บอกเลย”

“หมายความว่าคุณไม่มีเอกสารหรือบันทึกซ่อนอยู่ในห้องนี้ใช่ไหม”

“แน่นอนว่าไม่”

“นั่นคงไม่ว่าอะไรสินะถ้าฉันจะลงหาดู”

หญิงสาวไม่รอคำตอบ เธอเริ่มค้นตู้ข้างเตียง ค้นชุดนอนสำรอง
หนังสือ และนิตยสาร แล้วขยับไปค้นกระเป๋าหนังซึ่งวางอยู่บนพื้นใกล้ประตู
ในนั้นมีแต่เสื้อผ้า จากนั้นเธอก็ไปสำรวจห้องน้ำ ไม่มีอะไรสลักสำคัญ
อีกเช่นกัน เธอเดินไปกลางห้องแล้วยื่นยกมือเท้าเธอ “เหลือที่ให้ตรวจ
อีกแค่ที่เดียว เตียง”

บริดจ์แมนไม่ขยับ

“ร่วมมือหน่อย เพื่อลูกสาวกับหลาน อย่าโอ้อ้อ เป็บเดียวเท่านั้น”

บริดจ์แมนรู้สึกว่าเขาเริ่มเต้นเร็วขึ้นอีกครั้ง เขาหลับตาลงครู่หนึ่ง
สุดหายใจ พยายามผ่อนคลาย จากนั้นก็สะบัดผ้าห่ม เหยียดขาข้างเตียง

แล้วค่อยๆ ยืนขึ้น เขามองผู้หญิงบนเก้าอี้ “อย่างน้อยก็น่าจะให้ผมนั่ง
ผมแก่กว่าคุณ เป็นไม่ใกล้ฝั่งเต็มที่แล้ว”

หญิงสาวยกนิ้วที่มีเครื่องวัดออกซิเจนอยู่ให้ดู “โทษที สายมันสั้น
จนฉันไปไหนไม่ได้ อยากนั่งก็ไปนั่งที่ขอบหน้าต่างโน่น”

บริดจ์แมนหันไปมองขอบหน้าต่าง พลังความคิดว้าวไปนั่งตรงนั้น
ดีไหม แต่ต้องทำตามคำสั่งของผู้หญิงพวกนี้ก็แย่มาแล้ว เขาจึงเลือกที่จะ
ยืนฟังแทน พลังมองดูหญิงสาวอีกคนคันเคืองจนทั่ว แต่ก็ไม่พบอะไร

“เชื้อหรือยังล่ะ” เขาถาม

หญิงสาวหยิบกระดาษออกจากกระเป๋าเสื้อส่งให้บริดจ์แมน ในนั้น
มีรายชื่อคนหกคน เขียนด้วยลายมือไก่เขี่ย มีชื่อเขาอยู่ด้วย บริดจ์แมน
จำอีกห้าคนที่เหลือได้ วารินเดอร์ ซิงห์ เจฟฟรีย์ บราวน์ ไมเคิล โรเมอร์
ชาร์ลี อดัม เนวิลล์ พริตชาร์ด ได้ชื่อสุดท้ายมีเครื่องหมายคำถามเขียนไว้

เธอถาม “ยังขาดอีกชื่อ คนคนนั้นเป็นใคร”

หัวใจของบริดจ์แมนไม่ได้เต้นแรงอีกแล้ว แต่กลับรู้สึกเหมือนเต้น
ไม่ไหว รวากับไม่มีแรงจะสูบฉีดเลือดเข้าไปในหลอดเลือดแดง เขาตอบ
ไม่ได้ เพราะจะผิดคำสาบานที่ว่าจะไม่เปิดเผยรายละเอียดแม้แต่คำเดียว
ทุกคนสาบานแบบนั้นตั้งแต่เมื่อยี่สิบสามปีก่อนตอนที่เห็นชัดแล้วว่าทำอะไร
ลงไป ชื่อที่หายไปนั้นเป็นคนที่หัวใจไม่ได้ที่สุดในกลุ่ม การที่มันไม่อยู่ใน
รายชื่อดังสำหรับทุกคนแล้ว

หญิงสาวส่งรูปถ่ายอีกใบให้บริดจ์แมน เป็นภาพลูกสาวกับหลานสาว
ขณะเดินข้ามทางม้าลายไปได้ครึ่งทาง มันถูกถ่ายผ่านกระจกหน้าต่าง

บริดจ์แมนพยายามหายใจสุดกำลัง อีกฝ่ายต้องการแค่ชื่อเดียว
บอกๆ ไปจะเสียหายอะไร แต่เขารู้ดีว่ามีอะไรต้องเสียเยอะเลยล่ะ

เธอเอ่ยขึ้น “คำถามโบนัซ จะเกิดอะไรขึ้นในวันพรุ่งนี้หรือมะรืน
คนขับจะเมาหรือเปล่า เบรกจะพังไหม”

บริดจ์แมนละล้าละลัก “บัค ชื่อที่หายไปคือโอเวน บัค”

หญิงสาวสายหน้า “บัดตายแล้ว เป็นมะเร็งตายเมื่อเดือนที่แล้ว หลังจากเขียนรายชื่อนี้ ฉันไม่ได้อยากได้ชื่อเขา บัดบอกว่ามีบุคคลที่เปิดเผยเขาไม่รู้ว่าใคร แต่มั่นใจว่าพวกคุณสักคนรู้”

บริดจ์แมนไม่ตอบ พยายามทำความเข้าใจข้อมูลนี้ บัดคงถูกความรู้สึกผิดเล่นงานจนทนไม่ไหว เจ้าตัวพูดว่ามักจะทำอะไรอยู่เรื่อย แต่นั่นไม่ได้บอกถึงเหตุผลว่าทำไมบัดถึงบอกผู้หญิงคนนี้ว่ายังมีอีกคน หรือหมอนั้นจะเพี้ยนไปแล้ว บางทียารักษามะเร็งอาจทำลายสมองของเขา

หญิงคนเดิมพูดว่า “บางทีคนขับอาจจวกแวกหรือหลับในตอนขับรถ”

“อาจจะมีอีกคน” บริดจ์แมนหลับตาลง “อาจมีคนรู้ว่าคนคนนั้นคือใคร คนอื่นอาจจะรู้ แต่ไม่ใช่ผม ผมจึงคิดว่าไม่มีใครอีก”

อีกฝ่ายกล่าว “บางทีอาจมีชิ้นส่วนของหลานคุณหลงเหลือให้นำไปฝังได้ หรืออาจจะไม่เหลือก็ได้”

บริดจ์แมนหายใจลำบาก “อย่าทำแบบนั้น ได้โปรด ผมไม่รู้ สาบานได้ ผมบอกชื่อบัดให้คุณแล้ว ผมนอนป่วยอยู่ในโรงพยาบาล ไม่มีใครบอกผมว่าเขาตายแล้ว ถ้าผมรู้ชื่ออีกคนก็คงบอกคุณไปแล้ว แต่ผมไม่รู้”

“คุณบอกได้ ไม่ต้องพูดออกมาหรอก ทำอย่างทีโอเวน บัดทำ เขาเขียนรายชื่อให้ฉันหกชื่อ แต่คุณต้องเขียนแค่ชื่อเดียว”

เธอหยิบปากกาจากกระเป๋าสี้อากวนส่งให้ บริดจ์แมนจ้องมันอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นก็รับมาเขียนชื่อโอเวน บัดเพิ่มเข้าไปเหนือรายชื่อทั้งหมด

เขาพูด “นี่เป็นชื่อเดียวที่ผมรู้จัก สาบานได้”

หญิงสาวพูด “คุณเคยเห็นโลงศพเด็กไหม คิท เพราะถ้ายังไม่เคย คุณคงนึกไม่ออกหรอกว่ามันเล็กแค่ไหน โดยเฉพาะเมื่ออยู่ถัดจากโลงขนาดปกติที่บรรจุศพลูกสาวของคุณไว้”

ขาบริดจ์แมนเริ่มสั่น เหมือนคนที่พร้อมล้มลงได้ทุกเมื่อ

เสียงของฝ่ายนั้นเบาลง “เร็วเข้าสิ แค่อือเดียวก็ช่วยชีวิตได้สองคน
เชียวนะ มัวรออะไรอยู่”

ร่างของชายชราทรุดลง “มันไม่ใช่อย่างที่บอก ไม่มีคนอื่นอีก
ผมไม่รู้ว่ามี ผมอยู่ที่นั่นมาสสามปี ไม่เคยได้ยินว่ามีใครถูกพาเข้ามาอีก”

หญิงสาวจ้องเขาอยู่สิบวินาที จากนั้นก็ยกไหล่ หยิบปากกากับ
กระดาษสอดกลับเข้ากระเป๋า “งั้นเราก็น่าจะหมดธุระแล้ว” เธอเอื้อมมือ
มาแตะหน้าผากบริดจ์แมน “แต่เดี๋ยวก่อน คุณดูไม่ดีเลย ฉันเปิดหน้าต่าง
ให้นะ อากาศบริสุทธิ์น่าจะช่วยให้คุณรู้สึกดีขึ้นได้ ฉันไม่อยากทิ้งคุณไว้
แบบนี้”

บริดจ์แมนพูด “เปิดไม่ได้หรอก หน้าต่างโรงพยาบาลนี้เปิดไม่ได้”

“แต่บานนี้เปิดได้” อีกฝ่ายโน้มตัวผ่านเขาไปกดมือจับลง ก่อนดัน
หน้าต่างเปิดออกกว้าง จากนั้นเธอก็หยิบสร้อยเส้นเล็กออกจากบริเวณ
คอเสื้อสครับ มีกุญแจสำหรับเปิดหน้าต่างห้อยอยู่กับสายสร้อย “เอานี่ไป”
เธอหย่อนสร้อยลงในกระเป๋าเสื้อนอนของบริดจ์แมน “ของที่ระลึกจากเรา
เพราะคุณจะได้เห็นเราอีกตามที่สัญญาไว้ แต่ก่อนไปยังมีอีกอย่าง
คุณถามว่าเราเป็นใคร” เธอยึดตัวขึ้นเล็กน้อย “ฉันชื่อโรเบอร์ตา แชนสัน”

หญิงที่สวมเครื่องวัดออกซิเจนที่ปลายนิ้วลุกขึ้นจากเก้าอี้ “ส่วนฉัน
เป็นน้องสาว ชื่อเวโรนิกา แชนสัน พ่อของเราคือมอร์แกน แชนสัน คุณควร
รู้ไว้”

มอร์แกน แชนสัน ชื่อนี้ดังก้องมาจากในอดีต เป็นชื่อที่ไม่น่าพิสมัย
เป็นสิ่พยางค์ที่เขาหวังว่าจะไม่ได้ยินอีก

พอเข้าใจความหมายในลึ้ยวินาทีนั้น บริดจ์แมนก็ขยับตัวออกจาก
หน้าต่างทันที เขาพยายามมุดหนีโรเบอร์ตา แต่ไม่สำเร็จ เขาอ่อนแอ
เกินไป ห้องคับแคบ พี่น้องสองสาวมุ่นมั่งสุดขีด โรเบอร์ตาก้าวไปด้านข้าง
เพื่อขวางทางเขาไว้ ก่อนจะคว้าไหล่เขาด้วยมือทั้งสองข้าง แล้วดันเขา
กลับไปที่ขอบหน้าต่าง

เธอตรวจสอบให้แน่ใจว่าตัวเขตรองกับหน้าต่างที่เปิดอยู่ เวอร์นิกาก็มองคว่ำข้อเท้าเขาแล้วยกขึ้น พร้อมกับที่โรเบิร์ตผลัก บริดจ์แมนเตะขาขึ้นเราๆ บิดตัวไปมา แต่โรเบิร์ตและเวอร์นิกาก็ผลักอีกครั้ง ตามด้วยอีกสองครั้ง เพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีทางพลาด จากนั้นก็ปล่อยให้แรงโน้มถ่วงทำหน้าที่ที่เหลือ

2

แจ๊ค ริชเชอร์ไม่เคยมาที่คลังสรรพาวุธหรือไอแลนด์ในรัฐอิลลินอยส์มาก่อน เขาเป็นสารวัตรทหารรายที่สองที่ถูกส่งตัวมาสืบสวนในรอบสองสัปดาห์

รายแรกมาเพื่อตอบสนองต่อรายงานที่ว่ามีปืนไรเฟิลเอ็ม 16 หายไป แต่ตรวจสอบแล้วพบว่าไม่เป็นความจริง

ริชเชอร์เป็นหน้าใหม่ในหน่วย แอ็มเพ็งถูกลดยศจากพันตรีเป็น ร้อยเอก จึงได้รับมอบหมายให้มาตรวจสอบคดีที่น่าเบี่ยงกว่า นั่นคือการ แก้ไขดัดแปลงข้อมูลยุทธภัณฑ์

จำที่ยื่นคำร้องมาเจอริชเชอร์ตรงประตูทางเข้าหลัก อายุพวกเขา น่าจะห่างกันประมาณสิบปี สูงพอกันที่ราวหนึ่งร้อยเก้าสิบห้าเซนติเมตร แต่ริชเชอร์ตัวใหญ่บึกบึน ส่วนชายสูงวัยผอมบาง หน้าตอบ ผิวดำ หน้าจะ หนักไม่เกินแปดสิบสองกิโลกรัม ซึ่งเบากว่าเขายี่สิบเจ็ดกิโลกรัม พอใส่ เครื่องแบบ ใหญ่จึงตกล็กน้อยจนทำให้ริชเชอร์เป็นห่วงสุขภาพอีกฝ่าย

หลังทำความเคารพ จำก็พาเขาไปที่สนามยิงปืนอี โกล์กับรั้วด้าน ตะวันตกของฐานทัพ อีกฝ่ายใส่กลอนประตูเหล็กหนักอึ้ง ก่อนพาเดินไปยัง โต๊ะบรรจุกระสุนตรงผนังด้านหลัง มีปืนเอ็ม 16 หกกระบอกวางเรียงกันอย่างเป็นระเบียบ ปากกระบอกหันออกด้านนอก ด้ามปืนหันไปทางขวา อาวุธ เหล่านั้นไม่ใช่ของใหม่ ถูกใช้ในสนามรบมานานแล้ว แต่ก็ได้รับการซ่อมบำรุง เป็นอย่างดี แอ็มเพ็งผ่านการทำความสะอาดมา ไม่ได้ถูกปล่อยปละละเลย หรือเกิดความเสียหาย ไม่มีข้อบ่งชี้ที่เห็นได้ชัดว่ามีอะไรผิดปกติ

ริชเชอร์หยิบปืนไรเฟิลกระบอกที่สองจากซ้าย ตรวจสอบจนแน่ใจว่า
รังเพลิงว่างเปล่า และดูว่ามันชำรุดหรือเปล่า จากนั้นก็ใส่ซองกระสุน
ก่อนก้าวไปยังแนวยิงของสนามยิงปืน ปรับเป็นโหมดยิงทีละนัด สูดหายใจ
และกลั้นไว้ รอชั่วอึดใจแล้วเหี่ยวไก

ดาวสีแดงบนเป้ายิงที่ระยะเก้าสิบเมตรถูกกระสุนทะลวงเป็นรูโบ
ริชเชอร์ลดปืนลงแล้วชำเลืองมองจำ ใบหน้าของอีกฝ่ายเรียบเฉย ไม่มี
อาการประหลาดใจหรือผิดหวัง ริชเชอร์ลั่นไกห้านัดซ้อนอย่างรวดเร็ว เสียง
ป็นดังก้องไปทั่วบริเวณ ปลอกกระสุนร่วงกราวลงพื้นซีเมนต์ บนหน้าอก
ของเป้ารูปคนมีรูกระสุนเรียงกันเป็นรูปตัวทื่ออย่างสวยงาม ปืนไม่มีปัญหา
ใดๆ แต่จ่าก็ยังเฉย

ริชเชอร์ชี้ไปที่ซองกระสุน “มีเท่าไร?”

จ่าตอบว่า “สิบหก”

“เวียดนามเธอ?”

“ออกปฏิบัติการมาสัปดาห์ ไม่เคยขัดล่ากล้าง ถ้ายังไม่พัง...”

ริชเชอร์หมุนปรับโหมดไปที่ตำแหน่งต่ำสุด เปลี่ยนเป็นยิงอัตโนมัติ
ปืนรุ่นนี้เก่า จึงไม่มีโหมดยิงอัตโนมัติชุดละสามนัด เขาเล็งไปที่กลางเป้า
แล้วเหี่ยวไก ลำตัวพลาสติกสีเขียวควรจะกระจุย กระสุนที่เหลืออีกสิบนัด
ควรจะพุ่งทะลุในเวลาไม่ถึงหนึ่งวินาที

แต่กลับไม่มีอะไรเกิดขึ้น เพราะไกไม่ขยับ เขาเปลี่ยนกลับเป็นโหมด
ยิงทีละนัดก่อนเล็งใบหน้าที่เป้ายิง เส้นวาดคร่าวๆ ที่บ่งบอกว่าเป็นจมูก
แยกออกเป็นสองส่วน เขาสลับไปเป็นโหมดยิงอัตโนมัติ ไม่มีอะไรเกิดขึ้น
ชัดว่าไกปืนจะไม่ยอมทำงานในโหมดนั้น

เขาถาม “เป็นแบบนี้ทุกกระบอกเลยเธอ?”

จ่าพยักหน้า “ทุกกระบอก ทั้งถังเลยครับ”

ริชเชอร์วางปืนลงบนโต๊ะ ถอดซองกระสุน เคลียร์รังเพลิง ถอดสลัก
แล้วปลดโคโรนปืนท่อนล่างออกตรวจดูภายใน ก่อนจะย่นปืนไปทางจำ

“ชุดลั่นโกขนาดไม่ตรงกับช่องปิ่น เลยไม่รองรับการยิงอัดโนมัตติ และมีรูสลักโกเพียงสองรู ที่จริงต้องมีสาม”

จำพูดว่า “ใช่เลยครับ”

“นี่ไม่ตรงตามมาตรฐานทางทหาร มีคนเอาชุดลั่นโกแบบพลเรือนมาเปลี่ยนแทนชุดดั้งเดิม ทำให้ปิ่นยิงได้แต่แบบกึ่งอัดโนมัตติเท่านั้น”

“ผมนึกคำอธิบายอย่างอื่นไม่ออกเลย”

“ของพวกนี้มาจากไหน”

จำยกไหล่ “ข้อผิดพลาดทางธุรการ มันควรถูกส่งไปทำลาย แต่สองคลังเกิดสลับกัน เลยมาลงเอยที่นี่โดยไม่ได้ตั้งใจ”

รีชเชอร์มองลงไปทีปิ่นบนโต๊ะ “หมดอายุการใช้งานแล้วหรือ”

จำยกไหล่อีกครั้ง “ผมคงไม่พูดแบบนั้น สภาพแบบนี้ถือว่ายังเก็บไว้ใช้เป็นอาวุธสำรองได้ ตอนเปิดคลังไม่มีอะไรผิดปกติ ผมมาถูกคิดเอาก็ตอนมีรายงานว่ามันขัดข้องนี่แหละ เลยลองถอดประกอบกระบอกแรกดู เห็นปัญหาทันทีเหมือนคุณ”

“ใครเป็นคนตัดสินว่ากระบอกไหนควรถูกทำลาย”

“มีทีมเฉพาะกิจที่ทำหน้าที่ชั่วคราว ตอนนี้นำดำเนินการมาได้หนึ่งปีแล้ว เป็นผลพวงจากปฏิบัติการพายุทะเลทราย สงครามถือเป็นโอกาสที่ดีในการจัดหาอาวุธใหม่ให้หน่วยต่างๆ ยุทโธปกรณ์ที่ไม่จำเป็นจะถูกส่งกลับจากอ่าวมาประเมินที่นี้ อาวุธปิ่นอยู่ในความรับผิดชอบของเรา เราทดสอบและจัดหมวดหมู่ปิ่นพวกนี้”

อีกฝ่ายพูดต่อ “สี่เขียวแปลว่าใช้งานได้สมบูรณ์ ต้องเก็บไว้ สีเหลืองคือใช้งานได้ไม่เต็มกำลัง สำหรับขายหรือจัดสรรให้โครงการความปลอดภัยในการใช้อาวุธปิ่นสำหรับพลเรือน แน่หนอนว่าไม่นับปิ่นอัดโนมัตติ สีแดงแปลว่าไม่สามารถใช้งานได้ ต้องทำลายทิ้ง”

“คุณได้รับคลังสีแดงมาแทนคลังสี่เขียวหรือ”

“ใช่”

ริชเชอร์หยุดไปครู่หนึ่ง เรื่องที่ได้ฟังนั้นมีเหตุผล ยุทธโศภณกรรมของ กองทัพอาจมีการส่งผิดที่ผิดทางได้บ้าง แต่โดยมากมักไม่มีอะไรร้ายแรง จำบอกว่านี่เป็นข้อผิดพลาดทางธุรการ แต่ริชเชอร์สงสัยว่าอาจมีอะไร มากกว่านั้น อาจจะเกี่ยวข้องกับรายงานล่าสุดเรื่องปืนเอ็ม 16 ที่ถูกขโมยไป

เป็นไปได้ว่ามีใครบางคนแหงเรื่องไปว่ายุทธโศภณกรรมดีๆ ใช้งานไม่ได้ แล้วนำขยะกากๆ ที่น้ำหนักตรงกันมายัดใส่ลัง จากนั้นก็ส่งไปที่เครื่องบด หรือเตาหลอม ส่วนปืนจริงก็ถูกนำไปขายในตลาดมืด

ตามทะเบียนแล้วอาวุธเหล่านั้นถือว่าไม่มีอยู่อีกต่อไป จึงไม่มีใคร ออกตามหา นั่นเป็นวิธีการที่เป็นไปได้ เป็นช่องโหว่ที่ต้องมีคนมาอุด แต่ ที่นี้ไม่น่าจะมีอะไรแบบนั้น

เขาอ่านรายงานแล้ว ไม่มีการแจ้งล่วงหน้าเรื่องการตรวจสอบ มัน เป็นปฏิบัติการเพื่อข่มขวัญและปราบปรามตั้งแต่รุ่งสางซึ่งทำอย่างละเอียด ถี่ถ้วน ลังอาวุธทั้งหมดในฐานะถูกเปิด ทุกสิ่งมีจำนวนอาวุธครบถ้วน แม้แต่ มีดพกยังไม่หายสักเล่ม

แม้แต่ชิ้นส่วนมีดพกก็ยังมีอยู่ครบ...

ริชเชอร์ถาม “ปืนพวกนี้ถูกส่งมาตั้งแต่เมื่อไหร่”

จ่ามองเหม่อขณะคิดคำนวณ “สิบห้าวันก่อน ผมรู้ว่าคุณจะถูกถามอะไร ต่อ แต่คุณต้องไม่ชอบคำตอบแน่”

“คุณคิดว่าผมจะถูกถามอะไร”

“คุณจะถูกถามได้อย่างใจว่าหน่วยไหนในอ่าวเป็นเจ้าของอาวุธพวกนี้ ก่อนมันจะถูกส่งมาที่นี่”

“ทำไมผมต้องอยากรู้เรื่องนั้นล่ะ”

“เพื่อที่คุณจะได้รู้ว่าใครเป็นคนขโมยโครงปืนท่อนล่าง มีคนขโมย มันไปขายไซ้ไหม พวกนักเลงข้างถนนหรือใครก็ตามจะได้ดัดแปลงปืน เออาร์ 15 ให้กลายเป็นปืนอัตโนมัติได้ อ่าวเปอร์เซียเป็นที่ที่เหมาะสมที่สุด ในการสับเปลี่ยนชิ้นส่วน ตามหลักการแล้ว เอกสารทุกฉบับจะถูกติดตาม แต่ในความเป็นจริงแต่ละหน่วยมีระบบที่แตกต่างกัน ไม่มีหน่วยที่เปลี่ยน

มาใช้ระบบคอมพิวเตอร์ ส่วนใหญ่ยังใช้กระดาษ มั่นหาย เปียก หรือขาดได้ ตัวเลขอาจสลับตำแหน่งกัน ลายมืออาจอ่านไม่ออก สรุปล้นๆ คือโอกาสตามหาหลังนั้นเจอยังน้อยกว่าโอกาสที่จะขายบิกินีให้พวกเครื่องสำอางอีก"

"คุณคิดว่าผมทำอาชีพขายชุดว่ายน้ำไม่รุ่งหรอก"

จำกะพริบตาปริบๆ "อะไรนะครับ"

ริชเชอร์รีบตัดบท "ช่างเถอะ ผมไม่สนหรอกว่าในสงครามอ่าว ปีนพวกนี้อยู่ในความครอบครองของใคร เพราะชิ้นส่วนไม่ได้ถูกขโมยที่นั่น"

โรเบอร์ตากับเวโรนิกา แชนสันได้ยินเสียงดังตึกจากถนนด้านนอก ตามด้วยเสียงกรีดร้องที่ดังทะลุเสียงการจราจร เครื่องวัดอัตราการเต้นของหัวใจที่หัวใจเริ่มส่งเสียงอีกครั้ง เส้นบนหน้าจอราบเรียบ หน้าจอแสดงเลข 00 ไม่มีการทำงานของหัวใจ เพียงแต่คราวนี้มันทำงานได้ถูกต้อง นั่นคือค่าตัวเลขที่มาจากคิท บริดจ์แมน

โรเบอร์ตาเลี้ยวซ้ายเข้าไปในโถงทางเดิน มุ่งหน้าไปยังลิฟต์หลักของโรงพยาบาล เวโรนิกาเดินไปทางขวา อ้อมไปยังบันไดฉุกเฉิน โรเบอร์ตาไปถึงขั้นหนึ่งก่อนน้องสาว เดินผ่านแผนกต้อนรับ คาเฟ่ และร้านขายลูกโป่งกับดอกไม้ ออกจากโรงพยาบาลตรงทางออกหลัก ก่อนจะเดินไปทางตะวันตกหนึ่งช่วงตึกแล้วหลบเข้าไปในตู้โทรศัพท์ สวมถุงมือยาง แล้วโทรหาสายการบินอเมริกันแอร์ไลน์ เพื่อขอข้อมูลเกี่ยวกับเส้นทางและตารางเวลาต่อมาก็โทรไปที่ยูไนเต็ดแอร์ไลน์ ตามด้วยสายการบินที่ดับเบิลยูเอ เธอชั่งน้ำหนักตัวเลือก จากนั้นถอดถุงมือโยนลงถังขยะ เดินไปยังลานจอดรถสาธารณะช่วงตึกถัดไป

จำพาริชเชอร์ไปยังห้องเก็บของข้างอาคารทรงเตี้ยขนาดใหญ่ใกล้ใจกลางฐานทัพ ลมพัดแรงขึ้น ทำให้เขาต้องออกแรงดันประตูเหล็กสุดกำลัง เมื่อ

ริชเชอร์เดินผ่านเข้าไปแล้ว จำก็ต้องตะเกียกตะกายปิดประตูโดยไม่ให้อุณหภูมิพัดไปเสียก่อน ในที่สุดเขาก็ทำสำเร็จ

พื้นที่ด้านในเป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัสขนาดห้าคูณห้าเมตร พื้นและเพดานเป็นคอนกรีต ค้ำยันด้วยคานเหล็กเคลือบสารหน่วงไฟพื้นผิวขรุขระ มีสายไฟขนานสองข้าง มีโทรศัพท์อยู่ข้างประตู และมีชั้นวางของที่ผนังทุกด้าน มันทำจากเหล็กแข็งแรงพิเศษ ทาสีเทา แต่ละชั้นมีป้ายที่พื้นสีว่าของรับเข้าสีเขียว สีเหลือง สีแดงติดอยู่ มีแผ่นคลิปบอร์ดหนีบปีกเอกสารห้อยลงมาจากเสาด้านขวา ไม่มีหน้าต่างสักบาน กลิ่นน้ำมันกับตัวทำละลายฉุนกึก

บนชั้นมีลังอาวุธเรียงราย อาวุธสั้นอยู่ด้านบน อาวุธยาวอยู่ด้านล่าง ชั้นที่ติดป้ายว่าสีแดงมีอยู่สิบสี่ลัง ริชเชอร์ดึงลังยาวใบหนึ่งมาวางบนพื้น แล้วเปิดออก หยิบปืนเอ็ม 16 ออกมา สภาพแยกว่ากระบอกที่เขายิงไปก่อนหน้านี้มาก เขาถอดประกอบปืน ตรวจสอบโครงปืนท่อนล่างก่อนสายหัว

เขาพูดว่า “นี่เป็นของดั้งเดิม”

จำเปิดอีกลัง ตรวจสอบปืนเอ็ม 16 กระบอกหนึ่ง มันมีรอยถลอกกับรอยขีดข่วนมากมาย “กระบอกนี้ก็เหมือนกัน”

แต่ละลังมีตัวเลขพ่นสีไว้ที่ด้านข้าง ริชเชอร์หยิบคลิปบอร์ดออกจากตะขอแล้วพลิกไปแผ่นสุดท้าย มันระบุว่าลังที่เขาตรวจสอบได้รับการอนุมัติโดยบุคคลที่ลงชื่อย่อว่ายู.อี. ลังที่จำตรวจสอบได้รับการอนุมัติโดยดี.เอส. ริชเชอร์เห็นชื่ออีกชื่อ นั่นคือแอล.เอช. เขาหยิบลังที่ฝ่ายนั้นเป็นคนอนุมัติถอดโครงปืนท่อนล่างออกจากปืนกระบอกหนึ่ง ก่อนยกโครงปืนให้จำดู

จำร้องออกมา “แจ็กพอต”

ริชเชอร์กล่าว “แอล.เอช.เป็นคนอนุมัติรายการนี้ เขาคือใคร”

“จำฮอลล์ รับผิดชอบทีมตรวจสอบ”

“จำฮอลล์เป็นผู้หญิงสินะ”

“ใช่ครับ จำลิซ่า ฮอลล์”